

ת"פ 44908/12/11 - מדינת ישראל נגד אסף בן ישי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44908-12-11 מדינת ישראל נ' בן ישי
בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אסף בן ישי

הנאשמים

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת איומים ולהרשיעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.6.11, סמוך לשעה 02:25 ברחוב הזריחה בישוב קידר, תקף הנאשם את סוזן בן חיים (להלן: "**המתלוננת**") וגרם לה לחבלה של ממש. המתלוננת שהתה בבית חברתה אורלי (להלן: "**הבית**" ו- "**אורלי**" בהתאמה), הנאשם הגיע אל הבית ביחד עם 3 אחרות (להלן: "**הבנות**"), נכנס לדירה כשהדלת פתוחה וצעק: "**איפה היא אני ארצח אותה**". בהמשך, תפס הנאשם את המתלוננת בשיערה, גרר אותה לרצפה ובעט בה באמצעות רגליו בבטנה, בהמשך ניסתה המתלוננת לקום ולברוח והנאשם שב תפס בשערה ובעט בה. המתלוננת קמה ויצאה מדלת הכניסה לכביש הראשי והנאשם הפיל אותה על הכביש.

כתוצאה מכך נפגעה המתלוננת בבריכים ובידיים ונגרמו לה שפשוף בצוואר קדמי ודימומים תת עוריים בזרוע ימין. בהמשך תפס הנאשם את המתלוננת בצווארה ואמר לה: "**אם ההורים שלך ידברו איתי או אם תתעסקי איתי אני לוקח סכין ושוחט אותך**". ועזב את המקום.

תשובת הנאשם לאישום

עמוד 1

2. הנאשם הכחיש את המיוחס לו ומסר את גרסתו לאירוע. הנאשם אישר כי הגיע לביתה של אורלי, אולם מסר כי היה זה באקראי, לאחר שהבחין ברכבה של המתלוננת בחניית הבית. הנאשם טען כי הגיע למקום על מנת ליישב סכסוך בין המתלוננת לבין אחת הבנות שהיתה עמו. לגרסת הנאשם הוא כלל לא נכנס אל הבית והאירוע התרחש בחצר הבית שם היו הבנות ואורלי. לדבריו המתלוננת היתה שתויה, החלה צועקת ומשתוללת ואמרה כי בכוונתה להזמין משטרה. הנאשם שמע את המתלוננת משוחחת עם אביה ומספרת לו שמרביצים לה והולכים לרצוח אותה. הנאשם ציין כי אורלי ניסתה להרגיע את המתלוננת וביקשה ממנו ומהבנות לעזוב את המקום. הנאשם הוסיף כי בעת שעזבו את חצר הבית, המתלוננת רצה אחריהם והשליכה לעברם אבנים. ביחס לחבלות שנמצאו על גופה של המתלוננת העלה הנאשם השערה לפיה אלו נגרמו כתוצאה מנפילתה.

ראיות הצדדים

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת ואביה מר מימון בן חיים (להלן: "האב"). וכן הוגשו הודעת הנאשם **ת/1**, מזכר **ת/2**, תמונות **ת/3**, תעודה רפואית **ת/4** וכן מזכר ותמונה שצילם שוטר **ת/5**.

א. עדות המתלוננת

המתלוננת העידה כי בליל האירוע היתה בבית חברתה אורלי. לדבריה הנאשם נכנס אל הבית יחד עם הבנות. המתלוננת סיפרה כי הנאשם היה עצבני וגרר אותה, משך בשערותיה ובעט בה. המתלוננת הוסיפה כי הנאשם אף קילל אותה. כשנשאלה על הרקע למעשיו של הנאשם לא היתה בפיה תשובה והיא אמרה כי יתכן שנהג כך מאחר שהיה עצבני או "שמע משהו שאמרה" (ר' עמ' 7 ש' 25). לאחר שיזכרונה של המתלוננת רוענן היא ציינה כי יתכן שהנאשם התנהג כך מאחר שאורלי עזבה את המספרה של הנאשם, בה עבדה, וזה סבר כי המתלוננת אחראית לכך.

לאחר שב"כ המאשימה שב ורענן את זיכרונה של המתלוננת, היא ציינה כי הנאשם התפרץ אל סלון הבית וגם כאשר ניסתה לברוח הוא המשיך ובעט בה.

המתלוננת סיפרה כי נפצעה ברגלה ובעקבות כך לא יכלה לנהוג ברכבה ועל כן הזעיקה את אביה. לאחר שאביה ראה את מצבה, הוא הציע לה להגיש תלונה המשטרה וכך עשתה.

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת אם היא שתתה אלכוהול במהלך היום והערב. המתלוננת השיבה על כך בשלילה והופתעה מכך שהנאשם והבנות טוענים כי היא היתה שתויה בליל האירוע (ר' עמ' 11 ש' 10-4). המתלוננת השיב בחיוב לשאלת ב"כ הנאשם בדבר הרגלי השתייה שלה ואישרה כי היא נוהגת לשתות כאשר היא יוצאת לבלות (ר' עמ' 12 ש' 4).

ב. עדות האב

העד סיפר כי המתלוננת התקשרה אליו בהיסטריה והחלה צועקת שתוקפים אותה ומרביצים לה וביקשה ממנו שיגיע לבית. לדברי האב כאשר הגיע למקום ראה את המתלוננת ואורלי מחוץ לבית. המתלוננת סיפרה לו כי הנאשם תקף אותה והראתה לו את הסימנים על רגליה. עוד סיפר העד כי שיערה של המתלוננת היה פרוע והיא סיפרה כי הדבר אירע כתוצאה מכך שהנאשם משך בשערותיה. האב העיד כי לקח אותה היישר לתחנת המשטרה למסור עדות וציין כי למחרת היום המתלוננת ניגשה להיבדק בקופת חולים.

בחקירתו הנגדית נשאל האב מתי הוא נחקר במשטרה וזה השיב שאינו זוכר אולם נחקר בסמוך לאחר האירוע. לאחר שב"כ הנאשם עימתה אותו עם תאריך חקירתו, שהיה כחודשיים לאחר האירוע, הוא השיב כי עבר זמן רב מאז האירוע והוא אינו זוכר את נסיבות חקירתו. האב אישר כי לא ראה את האירוע וכי כל ששמע היה מפי המתלוננת. העד שלל כי המתלוננת היתה שתויה והוסיף כי לו היתה שתויה וודאי היה הדבר בא לידי ביטוי ולו בהערת חוקר על גבי הודעתה. כאשר נשאל על הרגלי השתייה של המתלוננת ציין האב כי המתלוננת לא נוהגת לשתות כל הזמן כפי שניסתה ב"כ הנאשם להציג, אלא שותה באירועים.

4. מטעם ההגנה העידו הנאשם ושתיים מהבנות שהיו עמו בליל האירוע.

א. עדות הנאשם

הנאשם סיפר בבית המשפט כי הגיע אל הבית על מנת לישר את ההדורים בין המתלוננת לבין אחת הבנות. הנאשם טען כי המתלוננת היתה שתויה והחלה לצעוק ולקלל אותו. לדבריו כאשר המתלוננת הבחינה בבנות היא כעסה עוד יותר קיללה אותן וזרקה אבנים על רכבו. הנאשם ציין כי כל האירוע אירע בחצר הבית וכי הוא כלל לא נכנס אל הבית. הנאשם אף שלל כי נגע בשלב כל שהוא במתלוננת. כשנשאל לפרש החבלות שצולמו על גופה, השיב הנאשם כי ראה את המתלוננת נופלת על הכביש בעודה שיכורה. הנאשם מסר כי שמע את המתלוננת משוחחת עם אביה בטלפון ואומרת לו שיבוא במהירות להציל אותה. הנאשם שלל את הטענה לפיה כעס על המתלוננת מאחר שאורלי עזבה את המספרה שבבעלותו וציין כי היא עזבה את המספרה כחודש וחצי עובר לאירוע.

ב. ע"ה 1 גב' דלקה ביטון (להלן: "דקלה")

העדה סיפרה כי כל האירוע התרחש בחצר הבית. לדבריה הנאשם בא במטרה לדבר עם המתלוננת אולם זו החלה לצעוק ולהשתולל. דקלה ציינה כי תחילה ירד הנאשם מהרכב ורק לאחר ששמעו צעקות היא והבנות ירדו מהרכב ונכנסו לחצר הבית. העדה מסרה כי גם כאשר הבנות היו ברכב הן שמרו על קשר עין עם המתלוננת שכן מהרכב ניתן לראות את חצר הבית. דקלה העידה כי המתלוננת קיללה את הנאשם ואמרה כי תזמין משטרה. לדברי דקלה המתלוננת היתה שיכורה וכתוצאה מכך אף נתקלה במשקוף הדלת ונפלה לרצפה. דקלה אף סיפרה כי המתלוננת זרקה חצץ. באשר לסיבה שהנאשם הגיע אל הבית העידה העדה כי הנאשם רצה "להעמיד פנים" והסבירה כי כוונתו בדברים אלה היתה להתעמת עם המתלוננת עימות מילולי.

ג. ע"ה 2 גב' אלינור דנן (להלן: "אלינור")

אלינור סיפרה אף היא כי הנאשם עצר את רכבו בסמוך לביתה של אורלי וזאת כדי לשוחח עם המתלוננת. לדבריה הנאשם ירד מהרכב ראשון, ולאחר שנשמעו צעקות היא ירדה מהרכב ויתר הבנות ירדו מהרכב לאחר מכן. עוד סיפרה העדה כי המתלוננת היתה שתויה, שכבה על הרצפה, הרביצה לעצמה והשליכה חצץ. אלינור הוסיפה וסיפרה כי המתלוננת קיללה את הנאשם ואיימה עליו כי תסבך אותו עם המשטרה. לדברי אלינור אורלי ניסתה להרגיע את המתלוננת והנאשם עמד בצד. אלינור סיפרה כי היא והמתלוננת היו חברות בעבר אלא שהן הסתכסכו. לדבריה בזמן האירוע כבר לא דיברה עם המתלוננת, שכן המתלוננת נהגה כלפיה באופן דומה להתנהגותה באירוע זה. קרי, לאחר שהמתלוננת היתה שותה, היא היתה משתוללת ומקללת אותה. אלינור גם הוסיפה כי זו לא הפעם הראשונה בה המתלוננת מזיקה לעצמה וכי אביה אף נאלץ לאסוף את המתלוננת מביתה בעבר.

עיקר טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה סברה כי יש לתת אמון מלא בדברי המתלוננת אשר אין לה כל אינטרס להעליל על הנאשם על לא עוול בכפו וכי ניכר היה מעדותה שהיא אינה רוצה להזיק לנאשם. ב"כ המאשימה טענה כי עדותה של המתלוננת מקבלת חיזוק בתמונות המתעדות את חבלותיה ומהאישור הרפואי (ת/3 ו-ת/5). גם עדות האב בדבר שיחת הטלפון שקדמה לבואו למקום וכן דבריו באשר למצבה של המתלוננת עובר לאירוע, מהווים חיזוק נוסף לעדות המתלוננת.

עוד טוענת ב"כ המאשימה כי עדות הנאשם בבית המשפט היתה שונה באופן מהותי מזו שמסר במשטרה שכן כבש עובדות מהותיות אשר בחר להעיד בעניינם רק בבית המשפט. אשר לעדות ההגנה מדובר לדידה בעדות אינטרסנטיות, חברותיו של הנאשם אשר לא הגיעו למסור עדות בתחנת המשטרה בזמן אמת, על אף שנתבקשו לעשות כן. עוד הצביעה ב"כ המאשימה על סתירות בין גרסת הנאשם לעדות וציינה כי העדויות מלמדות על גרסה מתפתחת הנעדרת בסיס אובייקטיבי.

6. ב"כ הנאשם סבורה כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו שכן לא ניתן לסמוך על דברי המתלוננת אשר עדותם של הנאשם ועדות ההגנה סתרו את דבריה. ב"כ הנאשם סבורה כי עדות המתלוננת אשר הרחיקה עצמה משתית אלכוהול ביום האירוע, והעובדה שהיא כל כך נפגעה כאשר נשאלה על כך, מלמדת על חוסר אמינותה. עוד טוענת ב"כ הנאשם כי התמונות המתעדות את החבלות והמסמך הרפואי, אינם מהווים ראיה תומכת בגרסת המתלוננת, שכן הממצאים עולים בקנה אחד אף עם גרסת הנאשם ועדות ההגנה לפיה המתלוננת היא זו אשר גרמה לעצמה את החבלות.

ביחס לעדות האב, הרי שלדעת ב"כ הנאשם אין בה כדי לתמוך או לחזק את דברי המתלוננת, שכן האב לא נכח במקום ואת הודעתו במשטרה מסר רק כעבור למעלה מחודש, זאת שעה שהשניים מתגוררים באותו הבית ושוחחו על האירוע.

עוד טענה ב"כ הנאשם כי גרסתו המלאה של הנאשם לאירוע לא נמסרה בתחנת המשטרה שכן הנאשם היה

שרוי בלחץ ולא רצה להשחיר את פני המתלוננת. ביחס לסתירות שנפלו בדברי הנאשם והעדויות טוענת ב"כ הנאשם כי מדובר בסתירות שאינן מהותיות ונובעות מחלופי הזמן.

7. המחלוקת בתיק זה הינה עובדתית במהותה, והיא מצריכה הכרעה בין שתי גרסאות עובדתיות שונות, זו של המתלוננת וזו של הנאשם. חפותו או אשמתו של הנאשם, נגזרת ממידת האימון שייתן בית המשפט בכל אחת מהגרסאות.

אמינות המתלוננת

8. אף שעדות המתלוננת היא עדות יחידה, התרשמתי כי עדותה הייתה עדות אמת, והעובדה כי היא מסרה את עדותה בחוסר רצון לאחר שהוסברה לה חובתה להתייצב לדין ולספר את שאירע, דווקא חיזקה התרשמות זו. תמיכה לעדות המתלוננת מצאתי בעדות האב ובראיות הנוספות שהוצגו כפי שיפורט להלן.

9. המתלוננת פתחה את עדותה בדברי סנגוריה על הנאשם ובכך שהמעמד קשה לה שכן היא לא רוצה להזיק לנאשם: **"לפני שאענה על השאלות ואספר אני רוצה לומר משהו. הנאשם שעומד מולי ויש לציין שאחרי המקרה שקרה הוא ביקש סליחה בא והתנצל אפשר להגיד שהוא התנצל מהלב והביע חרטה, חרטה קשה. אני אענה על השאלות שישאלו אותי אבל אפשר להגיד שאני בקשר ידידותי איתו. הוא לא פנה אלי במשך שלוש שנים לא באימים ולא בדרך... הוא לא פנה אלי בכלל במה שקשור למקרה אלא רק בדרך של התנצלות והבעת חרטה. אבקש להתחשב בו. המקרה קרה לפני שלוש שנים. הלכתי למשטרה להתלונן על דבר שקרה אבל אני חושבת שאם אדם בא ועשה את זה אולי במקום של כעס ואם אני סלחתי לו אז אפשר להתחשב בו. אם לא הייתי חייבת לבוא לפה לא הייתי באה. לא נעים לי ממנו. אם אפשר להבין שאני איתו בקשר ולא בסכסוך ולא בקצר והתקשרתי אליו הבוקר לאחל לו בהצלחה..."** (ר' עמ' 6 ש' 20-28). ואף חזרה על כך במהלך עדותה: **באתי לפה למשפט הזה כי לא היתה היתה לי ברירה. הנאשם הוא ידיד טוב שלי ובסך הכל אני לא רוצה לעשות לו נזק ואני במקום אחר בחיים..."** (ר' עמ' 11 ש' 7-8). דבריה אלו של המתלוננת נאמרו בכנות ובפתיחות רבה ומלמדים על אמינותה ועל כך שלא היתה לה כל כוונה להרע לנאשם. ב"כ הנאשם טענה כי הדברים אינם מעוררים אימון שכן המתלוננת לא היתה עקבית ביחס לשיחת הטלפון עם הנאשם, מאחר שסיפרה בתחילה שהנאשם הוא זה אשר התקשר אליה ורק לאחר מכן אישרה שהיא התקשרה לנאשם ואף התנצלה בפניו.

לא מצאתי כי בדברי המתלוננת נפלו סתירות לעניין זה. המתלוננת אכן העידה כי הנאשם התקשר והתנצל בפניה ואף לא הסתירה את העובדה שגם היא התקשרה אליו ואף התנצלה בפניו: **"נכון שאמרתי שאני מתנצלת שזה הגיע למצב כזה עם המשטרה"** (ר' עמ' 10 ש' 8). לדידי אין באמור סתירה כי אם חיזוק לכנותה של המתלוננת.

10. על אודות אותנטיות גרסתה של המתלוננת, ניתן ללמוד גם מעדותו של האב, עמו שוחחה המתלוננת בטלפון במהלך האירוע, דבר אשר עולה אף מגרסתו של הנאשם (ר' עמ' 18 ש' 26). האב סיפר על שיחת

הטלפון שקיבל מהמתלוננת בשעת לילה ועל מצוקתה: "הייתי בבית, קיבלתי טלפון מהבת שלי סוזי היא התקשרה אלי והתחילה בהיסטריה לצעוק, שתוקפים אותה ומרביצים לה..." (ר' עמ' 14 ש' 26-27) האב העיד כי נבהל והגיע לבית ושם ראה את מצבה של המתלוננת: "...היא סיפרה ל שהוא תקף אותה והיא הראתה לי את הסימנים ברגל שהוא בעט בה, סימנים ממש שרוטים ואדומים והשער שלה היה ממש פרוע כזה, ככה היא אמרה שזה היה כתוצאה מסחיבה של שיערות..." (ר' עמ' 15 ש' 2-3). נכון הדבר כי מדובר בעדות מפי השמועה אלא שעדות זאת עומדת בתנאים הקבועים בסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971; ספונטניות האימרה, סמיכות זמנים למעשה העבירה, האימרה נוגעת במישרין "לעובדה השייכת לעניין" והיא נאמרה על ידי אדם שהינו עד במשפט. משכך מדובר בעדות קבילה לעניין עצם מסירת הפרטים לאב. יודגש כי אמירה זו אף אם לא היתה קבילה כראיה לאמיתות תוכנה, הרי שיש בה משום חיזוק ותמיכה לעדות המתלוננת (ר' ע"פ 7555/11 פלוני נ' מ"י (פורסם בנוב 2.7.12)). כמו כן עדותו של האב על מצב שיערה של המתלוננת מתיישבת עם גרסתה לפיה הנאשם משך בשערותיה.

11. זאת ועוד. עדותה של המתלוננת נתמכת בתעודה רפואית **ת/4** וכן מהתמונות המעידות על החבלות מהן סבלה המתלוננת **ת/3** אשר מתיישבים עם התיאור אותו מסרה המתלוננת ותומכים אף הם בגרסתה. התמונה המתעדת את החבלה על זרועה של המתלוננת (ר' תמונה 2 בת/3) עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת ועומדת בסתירה לגרסת הנאשם, שכן לא ברור כיצד המתלוננת יכולה לגרום לעצמה חבלה בחלק הפנימי של הזרוע על פי התיאור אשר מסר הנאשם לאירוע.

12. ב"כ הנאשם ניסתה להציג את המתלוננת כאשה הסובלת מבעיות שתיה ופוגעת בעצמה ובסביבתה וטענה כי המתלוננת היתה שתויה בזמן האירוע. המתלוננת הגיבה לטענות אלה בפליאה ועמדה בתוקף על כך שלא שתתה:

"ש. באיזה שהוא שלב מרגע שיצאת עם אורלי ועד שחזרת אליה הביתה האם שתיתן באיזה שהוא מקום?"

ת. לא שתיתי באף מקום. היינו בסטקיה ורצינו ללכת לישון.

ש. אני אומרת לך שגם הבנות שהיו שם אמרו שהיית שתויה לחלוטין ודיברת שטויות?

ת. מה את אומרת? לא מקובל עלי. אותן בנות עמדו שם ולא מקובל עלי הדברים האלה שהן יגידו שהייתי שתויה הן הסתכלו ואני קבלתי מכות ואני נורמטיבית לחלוטין ואפשר לבדוק את העבר שלי..." (ר' עמ' 11 ש' 6-1)

בהמשך אישרה המתלוננת כי היא נוהגת לשתות אולם המשיכה לעמוד על כך שביום האירוע לא היתה שיכורה:

"ש. הבנתי שמאד הכעיס אותך האמירה שהיית שתויה ואת גם לא נוהגת לשתות?"

ת. אני לא אגיד לך את האמת ואני לא משקרת אני כן אוהבת לשתות אבל באותו יום במקרה לא הייתי שיכורה..." (שם ש' 11-13).

13. תגובתה המופתעת, שלא לומר הנפגעת של המתלוננת, היתה אוטנטית ומעוררת אמון. המתלוננת העידה על עצמה כי היא אוהבת לשתות משקאות אלכוהוליים וכאשר נשאלה על תיק תעבורה שבגדרו הורשעה בנהיגה בשכרות השיבה מיד ובאופן ענייני: **"אני אענה לך השאלה. 14 שנה היה לי רישיון וכן הייתי שותה כוס אחת מחכה כמה שעות ולזה היה עובר, לפני שנתיים, יצאתי מאירוע ששתיתי כוס וחצי, הבדיקת משאף לא יצאה טובה, קיבלתי שלילה וזה לא כי שתיתי ונהגתי וחגגתי, קורה. בי קורת כל שני וחמישי נתפסים מאות נהגים, נכון זה לא נורמטיבי, אבל זה דבר שקורה לכל העולם ואת העונש שלי למדתי"** (ר' עמ' 13 ש' 19-22). המתלוננת לא ניסתה להסתיר את הרשעתה בבית משפט לתעבורה בשל נהיגה בשכרות וכלל לא הבינה מה עניין נהיגה בשכרות לתיק הנדון: **"מה זה קשור אחד לשני, אני עדיין לא יודעת. קיבלתי מכות, מה זה קשור לנהיגה שלי?"** (שם ש' 24). ברור כי אין להקל ראש בכל נהיגה בשכרות, אלא שמעיון בגזר הדין עולה כי מדובר בעבירה ברף הנמוך, בגופה של המתלוננת נמצאה כמות אלכוהול נמוכה אשר מתיישבת עם הנסיבות אותן תיארה המתלוננת. גם האב בחקירתו הנגדית אישר כי המתלוננת נוהגת לשתות באירועים (ר' עמ' 16 ש' 14). ניסיון ההגנה להיבנות על גרסה לפיה המתלוננת היתה שתויה בעקבות הרשעה זו אין לה על מה לסמוך, וודאי כאשר מדובר בגרסה כבושה אשר נטענה לראשונה בבית המשפט, אשר הנאשם לא טען לה בעת שנחקר במשטרה. עוד יצוין כי המתלוננת נחקרה בסמוך לאירוע במשטרה והצדדים אישרו כי החוקר אשר חקר את המתלוננת לא כתב כל הערה בעניין, כפי שבוודאי היה מצוין לו היה מריח ריח של אלכוהול מפיה של המתלוננת או שהיה מבחין בהתנהגות האופיינית לאדם שתוי.

אמינות הנאשם ועדות ההגנה

14. לעומת הרושם החיובי והאמין שהותירה עדותה של המתלוננת, גרסת הנאשם לא עוררה אימון ואף הייתה תמוהה, זאת חרף הכחשתו, עליה עמד בעקביות מראשית החקירה המשטרתית ועד לסופו של המשפט ועל אף עדות ההגנה שהתייצבו **בסופו של יום** לצדו של הנאשם.

15. גרסתו לאופן בו התרחש האירוע הייתה עדות כבושה. הנאשם לא הזכיר ולו ברמז כי המתלוננת היתה שיכורה בזמן האירוע וכי התנהגותה הפרועה היא זו שגרמה לחבלות על גופה, זאת על אף שנשאל באופן מפורש על החבלות:

"שאלה: איך אתה מסביר את הסימנים שיש לסוזן בברכיים ובידיים"

תשובה: אין דבר כזה, אני בחיים לא ארים יד על בחורה, אני מעולם לא הלכת מכות עם גבר אפילו" (ר' ת/1 ש' 27-28). לא סביר כי הנאשם אשר נחקר באזהרה בחשד לביצוע עבירות אלימות חמורות, לא יעלה מיד את גרסתו לאירוע, הגם שנשאל על כך מפורשות, רק כדי לא להשחיר את פניה של המתלוננת, מה גם שהנאשם עצמו העיד כי באותה תקופה היה מצוי בסכסוך עם המתלוננת.

16. תמיהה נוספת בהתנהגות הנאשם מצאתי בהתנהגותו בליל האירוע. הנאשם העיד כי שמע את המתלוננת משוחחת עם אביה, אשר גר בקרבת מקום, ומבקשת ממנו לבוא להציל אותה (ר' עמ' 18 ש' 26), לא ברור מדוע הנאשם בחר לעזוב את המקום ולא להישאר עד שאביה של המתלוננת יגיע ולהוכיח לו כי אינו פגע

בה, הדבר תמוהה עוד יותר שעה שבין הנאשם לאבי המתלוננת שררו יחסים טובים עוד קודם לאירוע.

17. עדות ההגנה מטעם הנאשם ניסו להשחיר את פניה של המתלוננת והטילו בה רפש ללא בסיס והמתלוננת אף לא עומתה עם הדברים שהשמיעה נגדה אלינור. העדות לא טרחו להתייבב בתחנת המשטרה ולמסור את גרסתן למרות שהוזמנו להעיד ואף לא טרחו להתייבב ולהעיד לאחר שנודע להן כי הנאשם הועמד לדין והדבר אומר דרשני.

18. עוד אציין כי בעדויותיהן נפלו סתירות על אופן התרחשות האירוע, כך לדוגמא בעוד דקלה טענה כי מהרכב היה ניתן לראות את כל המתרחש בחצר הבית (ר' עמ' 24 ש' 18-19) אלינור העידה כי ירדה מהרכב שכן לא יכלה לראות את שהתרחש (ר' עמ' 30 ש' 25-26). וכן נפלו סתירות בדבריהן ביחס לסדר ירידתם מהרכב (ר' עדות דקלה עמ' 23 ש' 19-22 ועדות אלינור עמ' 28 ש' 27-28). סתירה נוספת בדברי העדות נמצאה בעדותן ביחס להתנהגות המתלוננת, בעוד דקלה העידה כי המתלוננת זרקה על רכבם אבנים טרם נסעו מהמקום (ר' עמ' 25 ש' 31) אלינור העידה כי המתלוננת לא זרקה לכיוונם חפץ אלא על עצמה (ר' עמ' 31 ש' 21-24).

19. ב"כ הנאשם טענה כי יש לתמוהה על כך שאורלי לא העידה במשטרה על שהתרחש, וסבורה היא כי לו היה הנאשם תוקף באכזריות את המתלוננת, זו לא היתה נמנעת מלמסור עדות. אעיר על כך, כי התנהלות עדי הראיה בתיק זה, כולל הבנות, אשר שתיים מהן בסופו של יום הגיעו להעיד בבית המשפט, תמוהה כשלעצמה. ברור כי מדובר בחבורת ידידים, אשר סכסוך בין מי מהם הוביל לאירוע זה, ואף אחד מהנוכחים לא רצה "לתפוס צד" בסכסוך, ומשכך לא נחקרו אף אחת מהנוכחות במשטרה למרות שהוזמנו על ידי המשטרה למסור את עדותן (ר' ת/2).

20. אשר לעבירת האיומים, ב"כ הנאשם בסיכומיה טענה כי אין להרשיע את הנאשם בעבירה זו, שכן לא נשמעה כל עדות ביחס לכך. אכן, לא עלה מהעדויות כי הנאשם איים על המתלוננת, והמתלוננת עצמה, על אף שעיינה בהודעתה לא העידה על כך, ושכך החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה זו.

מסקנה

21. לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשם מעבירה של איומים ומרשיעה אותו בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה